

Arrest

nr. 92 655 van 30 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die loco advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Derbendtchoman, een dorp nabij de Iraanse grens in de provincie Erbil in Noord-Irak. U bent tot het eerste middelbaar naar school gegaan. Uw beide ouders zijn overleden. In Irak zou u op een gegeven moment mentaal ingestort zijn, naar eigen zeggen omdat u zich de sociale onrechtvaardigheid in uw maatschappij te zeer aantrok. U zou zich voor uw medische problemen in Iran hebben laten behandelen. Men zou u zware medicatie hebben voorgeschreven. Na uw behandeling zou u zijn teruggekeerd naar uw dorp. Ongeveer drie jaar geleden zou u naar de stad Diana zijn verhuisd omdat u in deze stad gemakkelijker toegang had tot medische verzorging. In deze periode zou u zich beginnen engageren zijn voor de nieuw opgerichte

politieke partij 'Goran'. U zou het nieuws op de radio en op televisie op de voet hebben gevolgd en met uw collega's regelmatig hebben besproken. Ongeveer één jaar geleden zouden er in Sulaymaniya demonstraties zijn georganiseerd tegen de heersende partijen, KDP (Kurdish Democratic Party) en PUK (Patriotic Union of Kurdistan). U en enkele van uw collega's zouden een gelijkaardige demonstratie willen hebben organiseren in Diana. U zou zich in deze periode regelmatig erg kritisch hebben uitgelaten tegenover het huidige regime. Ongeveer in oktober 2011 zou u zijn opgebeld door iemand van de Asayesh (veiligheidsdienst). Hij zou u opgedragen hebben uw mond te houden, zo niet zou u vermoord worden. In november 2011 zou u op straat door enkele leden van de Asayesh zijn benaderd. Ze zouden u geslagen hebben en u bedreigd hebben. Tien dagen later zou u door uw zus zijn opgebeld. Ze zou u hebben gezegd dat er gewapende mannen van de Asayesh bij u thuis waren gekomen, om u te komen arresteren. U zou uw zus gezegd hebben uw paspoort naar het centrum van de stad op te sturen. Vervolgens zou u diezelfde dag vanuit Diana naar Erbil gereisd zijn. De volgende dag zou u naar Turkije gereisd zijn. Na vijftien dagen zou u vanuit Turkije naar België gereisd zijn, waar u op 8 januari 2012 aankwam. Op 9 januari 2012 diende u een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België zou u van uw zus hebben vernomen dat leden van de Asayesh nog twee maal naar uw huis zijn gekomen, om u te komen arresteren."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"U verklaarde als gevolg van uw politiek engagement voor de partij Goran, te zijn gevisieerd door leden van de KDP. U vreesde te worden vermoord. Dient evenwel te worden opgemerkt dat u deze vrees niet aannemelijk maakt. Vooreerst is uw politiek engagement voor Goran weinig overtuigend en is deze alleszins erg beperkt te noemen. Er werd u uitdrukkelijk gevraagd uw politiek engagement voor Goran zo concreet mogelijk te omschrijven. Eerst lichtte u in algemene termen toe welke 'algemene rechten' jullie wilden afdwingen. U verwees hierbij in het algemeen naar het recht om te demonstreren, het recht om oppositie te voeren en ook naar de vrijlating van alle (!) gevangenen. Wanneer u vervolgens werd aangemaand om uw concrete engagement toe te lichten, haalde u aan dat u iedere dag het nieuws op de voet volgde op de radio en op de televisie. U zou dit dan met uw collega's hebben besproken, onder andere op straat (zie gehoorverslag CGVS, vragen 108-110). Deze eerder beperkte activiteiten getuigen niet bepaald van een verregaand politiek engagement. U werd er bovendien op gewezen dat u met dergelijke activiteiten niet erg in de kijker loopt. U antwoordde hierop dat u enkele familieleden had die lid waren van de KDP en de PUK. Zij zouden bij hun respectievelijke partijen geklikt hebben dat u zich politiek engageerde voor Goran. Verder haalde u aan dat u op straat zou zijn afgeluisterd door leden van de KDP en de PUK (zie gehoorverslag CGVS, vraag 110). Op de vraag of u dit laatste vermoedt dan wel of u zeker weet dat dit effectief is gebeurd, antwoordde u vaagweg dat alle inlichtingendiensten overal ter wereld mensen af luisteren (zie gehoorverslag CGVS, vraag 111). Hoewel dit laatste mogelijk is, overtuigt u met uw eigen verklaringen in verband met uw beperkt politiek engagement allerm minst dat u in Noord-Irak het voorwerp heeft uitgemaakt van af luisterpraktijken. De wijze waarop u uw eigen politiek engagement toelicht is wel bijzonder algemeen. Nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich verregaand voor de Goran-partij zou hebben geëngageerd en/of op de voorgrond zou hebben getreden. Dat u in die context in het bijzonder zou worden gevisieerd, zelfs zou worden gevolgd en afgeluisterd, komt allesbehalve overtuigend over. Uw verklaringen getuigen eerder van een subjectief gevoel dat u achtervolgd zal/kan worden maar dit 'subjectief gevoel' wordt niet ondersteund door feitelijke gegevens of gebeurtenissen die zich ten aanzien van u zouden hebben voorgedaan. Eerder tijdens het gehoor liet u in dit verband optekenen niet zeker te zijn dat u nog lang zou leven. Gevraagd naar meer uitleg, lichtte u toe dat de KDP en de PUK ook in België vertegenwoordigers van hun inlichtingendiensten hebben. Ze zouden mensen zoals u in het oog houden. U verklaarde verder echt bang te zijn dat ze u iets zouden aandoen, in die mate dat u zich zelfs in het gehoorlokaal op het CGVS niet op uw gemak voelde (zie gehoorverslag CGVS, vragen 51 en 52). Het CGVS kan zich in deze echter niet van de indruk ontdoen dat u als gevolg van psychische problemen bovengenoemde angsten koestert. Uw verklaringen over uw medische problemen bevestigen in ieder geval dat u sinds een aantal jaar te kampen heeft met ernstige psychische problemen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 17-21). Maar dat u, louter omwille van enkele gesprekken over politiek met collega's, in die mate zou worden vervolgd dat u zelfs zou worden opgespoord in Europa, komt zeer onaannemelijk over. In ditzelfde verband is het opmerkelijk dat u eerst verklaarde nooit te hebben durven vergaderen met uw collega's over de politieke actualiteit, maar dat u samen met uw collega's wel regelmatig samenkwam om de

politieke actualiteit te bespreken en dit op straat, bij u thuis of bij anderen thuis. U werd erop gewezen dat dit weinig steek houdt. U lichtte toe dat u met 'vergaderen' iets anders bedoelde dan louter praten over de politieke actualiteit. Volgens u zou 'vergaderen' inhouden dat men oppositie kan voeren tegen de heersende partijen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 112-114). Deze uitleg raakt kant noch wal, én toont ook verder aan dat uw zogenaamde politieke engagement niet verder ging dan enkele losse en vrijblijvende gesprekken over de politieke actualiteit in uw regio van herkomst. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met de problemen die u zouden zijn overkomen, evenmin kunnen overtuigen. Zo verwees u eerst naar een dreigtelefoontje waarbij een onbekende man u met de dood bedreigde. Deze onbekende zou zich aan de telefoon echter onmiddellijk hebben voorgesteld als iemand van de Asayesh (zie gehoorverslag CGVS, vraag 100). Dat een lid van de inlichtingendienst zich als dusdanig voorstelt om vervolgens openlijk doodsb bedreigingen te uiten, is opmerkelijk te noemen. Op de vraag wat uw reactie was na dit telefoontje waarin men u met de dood had bedreigd, antwoordde u dat dit geen diepe indruk op u had nagelaten. U bleef uw activiteiten voor Goran gewoon verder zetten. U liet in dit verband nog optekenen: "we moeten doorgaan met onze strijd tot onze dood". Op de vraag waarom u uw politieke strijd in Noord-Irak dan niet heeft verder gezet, maar uiteindelijk Irak bent ontvlucht omdat volgens uw zus onbekende mannen op zoek waren naar u, antwoordde u dat uw eerdere uitspraak in verband met "strijden tot onze dood" niet letterlijk moest genomen worden. U voegde er nog aan toe dat u ook van plan was om in Europa uw politiek engagement verder op te nemen als u zou worden erkend als vluchteling (zie gehoorverslag CGVS, vragen 105 en 106). Nochtans had u eerder gesteld dat u zich zelfs in België niet veilig voelde voor uw politieke tegenstanders. Daarenboven moet andermaal opgemerkt worden hoe beperkt uw politiek engagement was. Immers louter op basis van de verklaringen van uw zus in verband met een confrontatie met 2 onbekende mannen die op zoek waren naar u, en van wie u aanneemt dat ze van de Asayesh waren zonder hieromtrent zekerheid te hebben, zou u reeds besloten hebben het land te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 49). Voorts zouden er nooit concrete stappen zijn ondernomen door de Iraakse autoriteiten om u te arresteren (zie gehoorverslag CGVS, vraag 59). U verklaarde wel op de hoogte te zijn van het bestaan van een klacht tegen u in verband met uw houding ten aanzien van het huidige regime. De onbekende mannen zouden dit aan uw zus hebben gemeld toen men bij u thuis langs kwam, op zoek naar u (zie gehoorverslag CGVS, vraag 63). Nochtans zouden zij - indien zij werkelijk optraden namens de Iraakse autoriteiten - geen arrestatiebevel hebben voorgelegd/uitgevaardigd om hun eis kracht bij te zetten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 51). Uw verklaringen komen in dit verband allerm minst overtuigend over. Verder verklaarde u geen enkele stap te hebben ondernomen om uw collega's van de Goran partij te raadplegen naar aanleiding van de concrete problemen die u zouden zijn overkomen. U lichtte toe dat de partij Goran zelf het slachtoffer is van politiek geweld. U vroeg zich dan ook af hoe deze partij aan u bescherming zou kunnen bieden (zie gehoorverslag CGVS, vraag 66). Nochtans is Goran geen kleine politieke partij. Het is integendeel de grootste oppositiepartij in Noord-Irak, met een grote impact op het politieke leven in Noord-Irak (zie informatie, toegevoegd aan het administratief dossier). Het is dan ook onbegrijpelijk dat u niets heeft ondernomen om één en ander aan te kaarten bij hogergeplaatste leden van Goran. U verklaarde weliswaar een paar andere leden te hebben aangesproken over het gevaar dat afkomstig is van leden van de KDP, maar over de persoonlijke confrontaties die u zou hebben gehad met leden van de Asayesh, verklaarde u dat ieder lid van Goran vroeg of laat wel te maken kreeg met de Asayesh (zie gehoorverslag CGVS, vraag 70). Aldus leek u deze problemen met uw overheid plots te willen minimaliseren. Dit strookt evenwel niet met de vrees die u inroept. Immers, u besloot precies naar aanleiding van deze confrontaties uw land, uw familie en uw vertrouwde omgeving te ontvluchten. Omwille van bovenstaande redenen wordt geen geloof gehecht aan uw asielrelaas en heeft u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt. In de mate dat u aanhaalt naar België te zijn gevlucht omwille van uw medische problemen, dient te worden opgemerkt dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw origineel bewijs van nationaliteit, een kopie van uw identiteitskaart, twee documenten in verband met uw medische behandeling in België en een cd-rom voor. De twee identiteitsdocumenten bevestigen uw persoonsgegevens. Deze staan hier niet ter discussie. De documenten in verband met uw medische behandeling in België bevestigen dat u welbepaalde medicatie neemt en op consultatie gaat bij het 'centre Damas'. Dit staat hier evenmin ter discussie. De cd-rom tenslotte bevat beelden van de politieke spanningen van het afgelopen jaar in Noord-Irak. Deze beelden betreffen echter enkel de algemene situatie in Noord-Irak en hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 4 en 5). De door u voorgelegde documenten

zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Tot slot wenst het CGVS op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Hij stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is. Hij stelt dat het volstaat om sympathieën voor Goran te hebben om te worden vervolgd en hij illustreert deze stelling met enkele internetartikels. Hij stelt dat het niet opgaat om zijn verklaringen als hersenspinsels af te doen omdat hij vroeger psychische problemen had. Hij stelt ook dat het logisch is dat hij geen verdere steun binnen Goran heeft gezocht aangezien dat zijn problemen alleen maar groter zou hebben gemaakt.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij wegens zijn politiek engagement voor Goran wordt vervolgd. Verzoeker verklaarde dat zijn engagement eruit bestond om iedere dag het nieuws op de voet te volgen op de radio en op de televisie en dit dan met collega's te bespreken. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker om die reden met de dood wordt bedreigd. Volgens verzoeker volstaat het om sympathieën voor Goran te hebben om te worden vervolgd. Hij illustreert deze stelling met enkele internetartikels. Afgezien van het feit dat het relaas van anderen op zich niet aantoonde dat verzoeker wordt vervolgd, is de situatie van deze personen ook niet helemaal vergelijkbaar. In de artikels is immers sprake van een persoon die campagne voerde voor Goran en van iemand die een vlag van Goran uithing. Verzoeker trad echter nooit op de voorgrond met zijn sympathie voor Goran. Verder acht de Raad het weinig aannemelijk dat een lid van de inlichtingendienst zich als dusdanig zou voorstellen om vervolgens openlijk doodsb bedreigingen te uiten. Het is ook niet aannemelijk dat verzoeker niet eerst hulp heeft gezocht binnen zijn partij. Verzoeker geeft niet aan waarom dit zijn problemen alleen maar groter zou hebben gemaakt. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Goran geen kleine partij is maar integendeel verschillende vertegenwoordigers heeft in het Iraakse en in het Koerdische parlement (Wikipedia, Movement for Change). Er mag dan ook van uitgegaan worden dat de partij verzoeker zou kunnen helpen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar Irak kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt om de veiligheidssituatie in Noord-Irak te beoordelen, niet correct zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER